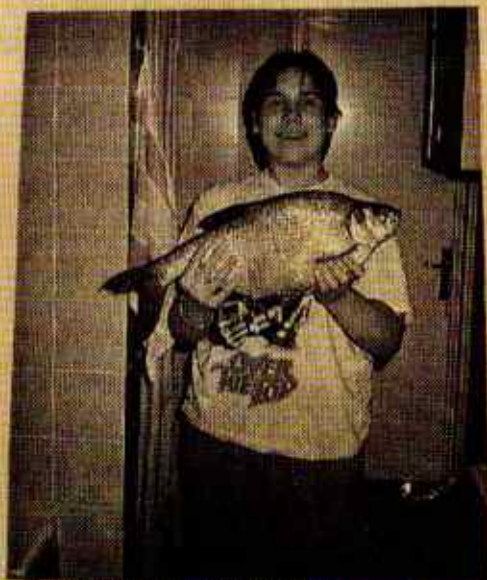

A RÚTUL GOURMET HORGÁSZ

Szerzőgárdánk bemutatása *Szittnyai Zalánnal* folytatódik, aki számomra egy igazán üde színfolt. Beszélgetésünk során hamar kedvet kaptam ahhoz, hogy egy hangulatos holtágon egy csónakban üljünk csendben, a hínáros mellett posztoló úszót lesve, compóra várva. Egy roppanós szivar, egy pohár jó bor, s csak beleveszni a tájba, míg odalent egy aranyos testű lakó lomhán megindul szájában a csalival.

Írta: JAKÓ LÁSZLÓ | Fotó: ARCHÍVUM

A Honvéd SHE küldött igazolást Szittnyai Zoltán 13 éves ifihorgász 2,75 kilós (46/45 cm) dévéréről, melyet

április 29-én a Hárosi-öbölben fogott. Zoltán is érdekessé vált az Aranypikkely díjra, melyhez neki is gratulálunk!

Zalán az a fajta békebeli pecás, ki nem kedveli a felesleges felhajtást s a puccparádét. Habár nem abba a világba született, mégis legszívesebben a nosztalgikus dolgoknak áldoz.

- A borok világában, s a horgászathoz egyaránt nevet szereztél magadnak. Nem mondom, hogy teljesen ellentétes a két dolog, mégis elég ritka ez a párosítás az életben. Hogyan „tévedtél” erre az útra?
- A Zwack Unicum NyRT-nél, a Zwack Izabella Borkezeskedésnél dolgozom borszakértőként 15 esztendeje. A középiskola után nyilván útkeresésben van minden fiatal, s mivel nekem nagyon tetszett a jogi pálya, jelentkeztem a Pázmány Péter Egyetem jogi karára. Ott eljutottam a harmadik évfolyamig, amikor rájöttem, hogy mégsem ez az én utam. Onnan a Szegedi Tudomány Egyetem magyar- és kommunikáció szakára mentem át. Itt tanulhattam televíziózást, újságírást és csupa olyan dolgot, ami közel állt hozzám. Ott szereztem is egy bölcsész diplomát. Mindezek mellett azonban nagyon elkezdett érdekelni a gasztronómia és a borok világa is. Ezzel egy időben a Travel Channelen elindult egy műsor, ami merőben újszerű volt. Keith Floyd az átlagos főzőműsort kivítta a konyhából a természetbe. Főzött horgászhat közben, míg a bor hűlt a

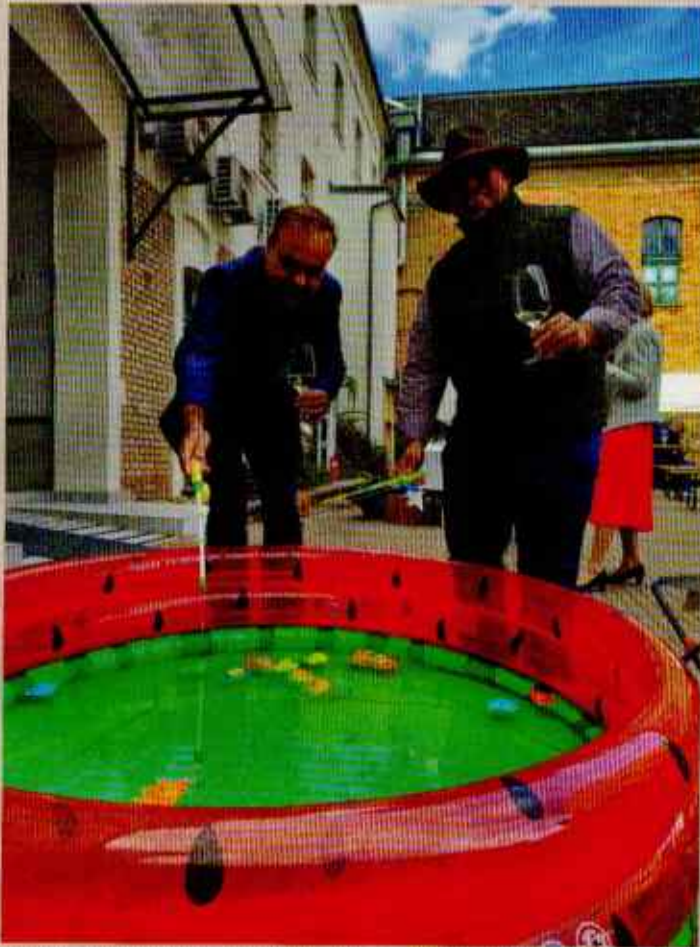

patakok vizében, ételt készített a legnevesebb borászatok kertjeiben, a fjordokban, sőt, még az Antarktiszon is. Minden egyes műsorának elengedhetetlen része volt egy telitöltött borospohár, ami az étel elkészültéig módszeresen kiürült. Közben pedig hatalmas dumák, teátrális mozdulatok... Ez nekem nagyon megtetszett. Az pedig, amikor később személyesen találkozhattunk, egy nagy lökést adott ahhoz, hogy nekem is a horról és a gasztronómiával kell foglalkoznom. A média időközben jött a képbe. 2005-ben kezdtem el írogatni a Borbarát Magazinba, az írás tehát folyamatosan jelen volt az életemben. A horgászattal kapcsolatban is több platformon, Facebook csoportokban, blogokban tettem közzé olyan cikkeket, ahol nem csak az volt a történet, hogy elmentünk, halat fogtunk, hanem sokkal inkább a természet közeli oldalát fogtam meg. Ehhez nagy alapot adott a Tüskevár, ami a mai napig a kedvenc könyvem. Olyannyira, hogy még a csengőhangom is ennek a filmnek a zenéjén szólal meg. Aztán pedig, mivel a Pupával elég sok közös filmet forgattunk, így egyenes út vezetett a szakirodalomig, ami a Sikeres Sporthorgász magazin.

- **A módszereid is, amivel az olvasók találkozhatnak, eléggé egyediek.**
- Igen, én csakis öreg horgászszerszámokat használok. A legfiatalabb cuccaim a 90-es évekből valók, a leg-

idősebbek pedig száz év körüliek. Nekem ez jelent egy óriási pluszt, amit a horgászathoz hozzá lehet tenni. Ezeknek a holmiknak lelkük van! Mellette pedig egy folyamatos kutató munkát is jelent, ami által meg lehet menteni a történelmet. Sokszor padlásokról, pincékből kerülnek elő a muzeális darabok, amiket fel

kell újítani, használhatóvá tenni. Ezek azonban számomra nem azért kellene, hogy a gyűjteményemet gyarapítsák egy házi múzeumban. Azokat a botokat és orsókat újra megmutatom a vizeknek, és halakat fogok velük, újra élesztve őket, s a rég letűnt korokat.

- Szép gondolatok. Ezek szerint jóformán teljesen kizárod a modern kori horgászszokásokat? Nehezen képzelek el például intenzíven telepített vízben, nyírt fűvön ülve...
- Váltig azt mondom, hogy „vissza a gyermekkorba”! Ha tehetem, olyan vizet keresek, ahol van valamilyen növényzet. Legyen az nád vagy tőkleveles, felszerelem a 60 éves nádpálcámat tároló orsóval, behintem a hínárfolt mellé a feltolós úszót, rágyújtok egy szivarra, és úgy várom a pontyot vagy a keszeget. És mindig csak egyetlen bottal horgászom! Nekem annál nagyobb élményt semmi nem adhat, mint amikor egy antik, kézzel készített nádbottal és egy magyar Tisza tároló orsóval bepötyintem az úszót, aztán pedig sikerre jutok velük.

- Ha már a gyermekkort említéd! Hogyan indult ez a szenvedély? Hiszen lurkóként már nemigen találkozhattál ezekkel a felszerelésekkel. Valami másnak kellett megbabonáznia ahhoz, hogy horgásszá válj.
- A családban én késői gyermekként születtem. Édesapám 45 éves volt, amikor világra jöttem, s neki csak idősebb testvérei voltak. Egyik nagybátyám a Hárosi-öbölbe járt horgászni, ahol volt egy télen-nyáron használható szobája a horgásztanyán. Én tíz éves lehettem, amikor egy karácsonyi családi vacsorán mutatta büszkén, hogy egy vadonatúj Quantum orsóval lepte meg magát. Én akkor még nem horgásztam, de az fehér-aranszínű orsócsoda annyira lenyűgözött, hogy másnap már rávettem a szüleimet, hogy menjünk át a Budai Skálába, ahol a horgászosztályon be kellett vásárolnunk. Akkor vettük a legelső horgászkönyvemet is, Krenner István a „Jó játék a horgászat” című alkotását, ami tulajdonképpen a peca alapjaival ismertette meg a gyerekeket jópofa, élvezhető és érthető rajzokkal. Édesapámnak volt egy jó barátja, akinek az RSD partján, Szigethalmon volt egy saját stégje. Tőle kaptam az első felszerelésemet, ami – jól emlékszem – egy Hokév Universal kétrészes üvegbot volt, Tokoz tároló orsóval. Ezzel kezdtem ott a stégről snecizni, keszegezni. Természetesen azonnali sikerekkel, hiszen a kenyérgyurmával rögtön jöttek is a kisebb halak. Akkor volt nagy meglepetés, amikor egy jókora ponty kívánta meg a csalit. Ugyanúgy bevágtam neki, mint a sneciknek, csak hogy utána egy jókora fej emelkedett ki a vízből. Természetesen nem lett meg, hiszen 10-es előkével horgásztam. Mégis olyan fantasztikus élmény volt, hogy egy ekkora hal is felvette a kis keszegeknek kínált kenyérgalacsint, amire a mai napig emlékszem. Voltak ott akkoriban csodaszép sügerek is, amiket gilisztával fogdostunk. Ugyancsak maradandó memoárok. Nekem tehát tízévesen az RSD volt az egyik játszóterem, a másik pedig a Hárosi-öböl. 1995-ben például úszóval és gilisztával zsákmányoltam egy hatalmas, 2,7 kilós dévérkeszeget, ami abban az évben gyermek kategóriában rekordot jelentett!
- Bizonyára innen ered az úszózás ilyen jellegű szeretete. Ez azonban javarészt állóvizet kíván. Elcsábulsz esetleg néha mégis a folyóvíz hívásának?
- Persze, a Duna-kanyarba is szoktam járni, ahol beállok a vízbe, és angol módszerrel, Centrepin orsókkal

úsztatok paducra, csonticsokkal. Nem kevésbé szórakoztató ám az sem!

- Más jellegű módszer egyáltalán nem érdekel?
- Korábban nagyon sokat pergettem. Volt olyan időszakom, amikor kizárólag műcsalikot dobáltam a Duna fővárosi szakaszán. Bevallom, nagyon élveztem, amikor a kifolyóknál a szép jászokat, balinokat, süllőket hajkurásztam. Aztán az is előfordult, hogy kisebb partokon domolykóztam hosszan cserkelve, aprócska csalikkal. Vannak olyan időszakok, amikor rám jön a legyezhetnék. Ez Pupától ragadt rám, és az idén is tervezzük egy szlovák túrát, mivel annak idehaza megvannak a korlátai. Ha pedig az adott víz nem alkalmas úszózásra, akkor fenekeznem is szoktam. Ezt úgy képzeld el, hogy egy klasszikus Hokév műanyag

